

[Landbrugsministeren.]

der ikke inden for landbruget er enighed om ændring af den hidtil gældende form for kornordning, har regeringen fundet det rigtigst, at der fremsættes forslag til en uforandret kornlov for høståret 1964-65.

Med disse bemærkninger skal jeg indstille lovforslaget til velvillig behandling i det høje folketing.

Ministeren for Grønland (Mikael Gam):

Jeg skal herved tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om statens tjenestemænd i Grønland.

Lovforslaget tilsigter en gennemførelse af de synspunkter vedrørende den fremtidige grønlandske lønpolitik, der er kommet til udtryk i det af Grønlandsudvalget af 1960 vedtagne skitseforslag til hovedlinjer for indkomstdannelsen og erhvervspolitikken i Grønland.

Grønlandsudvalget går i dette skitseforslag ind for, at det må tillægges afgørende betydning, at tilrettelæggelsen af det grønlandske erhvervslivs udbygning og dermed det grønlandske samfunds udvikling sker ved at skabe en stærk forbindelse mellem på den ene side lønninger og indhandlingspriser og på den anden side produktiviteten i det grønlandske samfund.

Jeg kan ganske tilslutte mig, at de af Grønlandsudvalget af 1960 udstukne retningslinjer for den fremtidige økonomiske politik i Grønland må følges, hvis den grønlandske befolknings arbejdsglæde, selvrespekt og initiativ skal bevares.

Såvel landsrådet som de forhandlingsberettigede grønlandske fagorganisationer har også tiltrådt dette synspunkt og erklæret sig enig i, at det som en nødvendig konsekvens heraf må følge, at der for Grønlands vedkommende må fastsættes et nominal-løsniveau, der principielt helt løsrives fra nominalløsniveauet i den øvrige del af riget, og som fremtidig alene reguleres under hensyn til pristals- og produktionsudviklingen i det grønlandske samfund.

Landsrådet har endvidere erklæret sig

indforstået med, at nærværende lovforslag fremsættes i folketinget, uden at forslaget forinden i henhold til § 7, stk. 2, i lov nr. 271 af 27. maj 1950 om Grønlands landsråd og kommunalbestyrelser er forelagt landsrådet til betænkning.

Som det sikkert vil være de ærede medlemmer af det høje ting bekendt, har den største anstødssten i den hidtil førte lønpolitik i Grønland været, at staten har været nødt til i Grønland at give forskellig løn for samme arbejde, alt afhængig af, om lønmodtageren var udsendt hervedefra eller hørte hjemme i det grønlandske samfund, og jeg skylder vel straks at bemærke, at denne forskel i aflønningen ikke ophører, selv om det lovforslag, jeg her har fremsat, stadfæstes som egentlig lov.

Så længe den grønlandske befolkning ikke inden for sine egne rækker har det tilstrækkelige antal specialister til at klare de mangeartede opgaver, som den intensive opbygning, der foregår inden for stort set alle samfundsgrene i Grønland, kræver, og så længe sådanne specialister må tilkaldes andetstedsfra, må en sådan forskellig aflønning accepteres som uundgåelig.

Naturligvis kan det spørgsmål rejses, om det er nødvendigt at give højere realløn til de i Grønland ikke-hjemmehørende lønmodtagere, end de har her i landet.

Når man tager de nuværende beskæftigelsesforhold herved i betragtning, vil det for mig være helt urealistisk at tro, at man kan få kvalificeret arbejdskraft hervedefra til at arbejde i Grønland, uden at der på en eller anden måde skabes mulighed for ydelse af en højere realløn, end der gives på hjemstedet, og følgerne af en sådan ansættelses- og lønpolitik vil derfor uden for al tvivl blive, at den udvikling, der for længst er påbegyndt i Grønland, og som nu ønskes yderligere aktiviseret, f. eks. inden for erhvervslivet og uddannelsen, i stedet for vil blive retarderet, hvis den ikke simpelt hen går i stå.

Lige så overbevist jeg er om det rigtige i dette synspunkt, lige så overbevist er jeg